

ROZDZIAŁ V.

Władza nadzorcza.

Art. 17. 1. Nadzór nad działalnością P. Z. U. W. wykonuje Minister Skarbu.

2. Nadzór nad działalnością P. Z. U. W. w zakresie ochrony przeciwpożarowej oraz polityki zapobiegawczej wykonuje Minister Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami.

Art. 18. 1. Zatwierdzenia władzy nadzorczej wymagają — oprócz spraw wymienionych w poszczególnych artykułach — uchwały rady P. Z. U. W. w sprawach, wymienionych w art. 6. Uchwały rady P.Z.U.W. w sprawie ochrony przeciwpożarowej wymagają zatwierdzenia Ministra Administracji Publicznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

2. Budżet oraz zamknięcia rachunkowe P. Z. U. W. będą przedkładane władzy nadzorczej do zatwierdzenia w terminie przez nią wskazanym.

Art. 19. 1. P. Z. U. W. jest obowiązany udzielać władzy nadzorczej na jej żądanie wszelkich wyjaśnień.

2. Władza nadzorcza może wykonywać kontrolę i przeprowadzać rewizję w P. Z. U. W. w każdym czasie.

Art. 20. 1. Władza nadzorcza może zamianować dla P. Z. U. W. delegata rządowego spośród urzędników państwowych.

2. Zakres uprawnień delegata określa władza nadzorcza.

Art. 21. Władza nadzorcza określa wysokość wynagrodzenia członków rady P. Z. U. W. i delegata rządowego.

Art. 22. Jeżeli rada P. Z. U. W. nie spełnia obowiązków, nałożonych na nią przez niniejszy dekret, Minister Skarbu może ją rozwiązać. Uprawnienia rady przechodzą wówczas na delegata rządowego. Zwołanie nowej rady P. Z. U. W. powinno nastąpić najpóźniej w ciągu sześciu miesięcy od daty rozwiązania poprzedniej.

ROZDZIAŁ VI.

Przepisy końcowe.

Art. 23. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 24. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z chwilą wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą z wyjątkami określonymi w zdaniu następnym — przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 maja 1927 r. o przymusie ubezpieczenia od ognia i o Powszechnym Zakładzie Ubezpieczeń Wzajemnych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr 3, poz. 23), zmienione rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 648), dekretem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 grudnia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr 90, poz. 576) oraz ustawą z dnia 5 sierpnia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 59, poz. 456). Zachowują moc obowiązującą przepisy art. 3 i 74 oraz do czasu wydania rozporządzeń przewidzianych w art. 2 niniejszego dekretu — art. 2, 19—45, 50—52, 58, 60—61, 62 ust. 2 i 63.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Adam Kuryłowi §

Minister Administracji Publicznej:
Władysław Kiernik

Minister Ziem Odzyskanych:
Władysław Gomułka

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Mikołajczyk

w/z Minister Odbudowy:
Stefan Pietrusiewicz

73

D E K R E T

z dnia 23 stycznia 1947 r.

o opłatach sądowych w sprawach karnych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Mi-

nistrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. W sprawach karnych uiszcza się

opłaty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz koszty postępowania. Opłaty sądowe i koszty postępowania stanowią koszty sądowe.

2. Koszty postępowania karnego regulują przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 2. 1. Uwolnienie od opłat sądowych służy:

- 1) Skarbowi Państwa i podmiotom prawnym, do których zastępstwa jest uprawniona Prokuratura Generalna Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) stronie, której sąd przyznał prawo ubogich (art. 576 kodeksu postępowania karnego).

2. Uwolnienie od opłat sąd stwierdza w wyroku.

Art. 3. W razie cofnięcia prawa ubogich sąd postanawia, czy i w jakim zakresie strona obowiązana jest uiścić opłatę sądową, od której była uwolniona.

Art. 4. Sąd może zwolnić skazanego, oskarżyciela prywatnego lub pokrzywdzonego w całości lub w części od opłaty sądowej, jeżeli uzna, że uiszczenie jej będzie zbyt uciążliwe dla niego lub najbliższej rodziny będącej na jego utrzymaniu.

Art. 5. 1. Prawo Skarbu Państwa do żądania nieuiszczonej opłaty sądowej przedawnia się z upływem lat trzech licząc od dnia, w którym opłatę należało uiścić.

2. Prawo strony do żądania zwrotu opłaty sądowej przedawnia się z upływem lat trzech od dnia powstania tego prawa.

Art. 6. 1. Wysokość przypadającej opłaty sądowej oznacza sąd w wyroku.

2. Jeżeli o opłacie sądowej sąd nie orzekł w wyroku, postanowienie w tej mierze wyda sąd odwoławczy bądź sąd, w którym sprawa toczyła się w pierwszej instancji.

3. Na postanowienie sądu pierwszej instancji służy zażalenie w trybie określonym w kodeksie postępowania karnego.

Art. 7. Groszowe końcówki opłat przekraczające 50 groszy zaokrągla się wzwyż do 1 złotego, a końcówki do 50 groszy włącznie pomija się.

Art. 8. Wyrok skazujący pociąga za sobą obowiązek uiszczenia przez skazanego opłaty

sądowej w zależności od wysokości wymierzonej kary.

Art. 9. Skazany w pierwszej instancji obowiązany jest tytułem opłaty sądowej uiścić w razie skazania:

- 1) na karę pozbawienia wolności:
 - a) do 2 tygodni 200 zł,
 - b) do 1 miesiąca 300 zł,
 - c) do 3 miesięcy 500 zł,
 - d) do 6 miesięcy 1.000 zł,
 - e) do 1 roku 2.000 zł,
 - f) do 2 lat 3.000 zł,
 - g) do 5 lat 5.000 zł,
 - h) ponad 5 lat lub dożywotnio 10.000 zł,
- 2) na karę śmierci 15.000 zł.

Art. 10. Skazany w pierwszej instancji na grzywnę (karę pieniężną) obowiązany jest uiścić tytułem opłaty sądowej 10% od kwoty wymierzonej mu grzywny, nie mniej jednak niż 50 zł.

Art. 11. W razie skazania tym samym wyrokiem na karę pozbawienia wolności i karę grzywny (karę pieniężną) wymierza się obie opłaty przewidziane w artykułach poprzedzających.

Art. 12. 1. W razie orzeczenia kary łącznej opłatę sądową wymierza się od tej kary.

2. W razie orzeczenia kary łącznej na podstawie kilku wyroków opłaty sądowe, wymierzone w tych wyrokach, ulegają zsumowaniu.

Art. 13. Jeżeli została orzeczona grzywna (kara pieniężna), a kara pozbawienia wolności była wyznaczona tylko na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, opłatę sądową pobiera się według art. 10.

Art. 14. W razie uchylenia wyroku przez Sąd Najwyższy i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania nie pobiera się opłaty sądowej zarówno od wyroku uchylającego jak i uchylonego.

Art. 15. W razie nieuwzględnienia apelacji lub kasacji założonej na korzyść skazanego sąd wymierza za instancję odwoławczą opłatę podwójną w stosunku do należnej za pierwszą instancję.

Art. 16. W razie nieuwzględnienia apelacji lub kasacji założonej wyłącznie przez oskar-

życiela publicznego opłaty sądowej nie pobiera się.

Art. 17. W razie obniżenia wymiaru kary w instancji odwoławczej sąd wymierza opłatę za obie instancje według kary przez siebie orzeczonej, przy czym opłata za wyższą instancję wynosić będzie połowę opłaty za pierwszą instancję.

Art. 18. W razie podwyższenia wymiaru kary lub skazania dopiero w instancji odwoławczej sąd wymierza opłatę sądową za obie instancje według kary przez siebie orzeczonej w jednakowej wysokości za obie instancje.

Art. 19. 1. W sprawach z oskarżenia prywatnego lub w sprawach z oskarżenia publicznego, w których wyłącznym oskarżycielem był pokrzywdzony, nakłada się w razie wyroku uniewinniającego na oskarżyciela prywatnego lub pokrzywdzonego opłatę sądową w wysokości od 300 zł do 3.000 zł za każdą instancję.

2. W tej samej wysokości pobiera się od oskarżyciela prywatnego lub pokrzywdzonego opłatę sądową za instancję odwoławczą w razie oddalenia założonego przez nich środka odwoławczego od wyroku skazującego.

Art. 20. Opłatę nieuiszczoną w terminie dwutygodniowym od dnia uprawomocnienia się orzeczenia ściąga się z urzędu.

Art. 21. 1. Za odpisy, zaświadczenia i inne dokumenty, wydawane na wniosek na podstawie akt, pobiera się od wnioskodawcy opłatę kancelaryjną w wysokości 20 zł za każdą stronicę pisma maszynowego wydanego dokumentu, licząc 25 wierszy za stronicę. Rozpoczętą stronicę liczy się za całą. Jeżeli pismo jest sporządzone w obcym języku lub zawiera tabelę, pobiera się opłatę w podwójnej wysokości.

2. Oskarżony ma zawsze prawo otrzymać bezpłatnie jeden odpis każdego postanowienia i wyroku.

3. Do opłaty przewidzianej w niniejszym artykule stosuje się przepisy dotyczące sposobu uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych.

Art. 22. 1. W razie dochodzenia w procesie karnym roszczeń majątkowych, wynikających z przestępstwa, do opłaty sądowej stosuje się przepisy działu I rozdziałów I i II dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.R.P. Nr 70,

poz. 382), pisma jednak i załączniki wnoszone przez powoda cywilnego w toku postępowania przygotowawczego są wolne od opłaty od podań i załączników; w żadnym stadium postępowania nie pobiera się opłaty za doręczenie; obowiązek uiszczenia wpisu od powództwa powstaje z chwilą rozpoczęcia rozprawy głównej w sądzie pierwszej instancji.

2. Wpis uiszczony od powództwa cywilnego, pozostawionego w postępowaniu karnym bez rozpoznania, zalicza się przy wniesieniu powództwa o to samo roszczenie przed sąd cywilny, jeżeli to nastąpi w ciągu dwóch lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia sądu karnego.

Art. 23. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą:

1) nieuchylone dotychczas przepisy o kosztach sądowych (Dz. U. R. P. z 1945 r. Nr 15, poz. 89),

2) art. 217 § 2 kodeksu postępowania karnego.

Art. 24. Jeżeli dotychczasowe przepisy utrzymane w mocy powołują się na przepisy uchylone bądź też ogólnie odsyłają do przepisów o kosztach sądowych, dotyczących przedmiotów unormowanych w dekreście niniejszym, stosuje się odpowiednio przepisy, dekretu niniejszego.

Art. 25. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu może zmienić stawki opłat sądowych ustalonych w niniejszym dekreście.

Art. 26. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości i Skarbu.

Art. 27. Dekret niniejszy wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Skarbu:
Konstanty Dąbrowski